

Note: Tähän neljä vuotta vanhaan tekstiin löytyi innoitus erään laulun sanoituksesta ja Pikku prinssi - kirjasta. Tarinan ruusu on hyvin samankaltainen kuin ruusu mainitussa kirjassa... ~ * ~

Aavikolla ei ollut muuta kuin tyhjiys ja hiekka. Auringon kultainen kiekko taivaalla ja nouseva kuu – pari keinulaudalla, valo ja pimeys vuorottelivat. Tuuli temmelsi hiekassa ja pyöritteli sitä läpinäkyvällä sormellaan. Se nosti hiekkaa kämmenelleen ja puhalsi sen sitten takaisin maahan. Mikään muu ei liikkunut. Tällainen aavikko oli ollut aina ja tällainen se olisi ikuisesti. Hyvin harvoin aavikolla satoi. Mutta kun satoi, silloin elämä viivähti siellä hetken ja levitti hennon heinämaton dyneille voidakseen nukkua. Kun sade lakkasi, elämä pakkasi ruohot laukkuunsa ja jatkoi matkaa edemmäs. Joskus sattui niin, että muutama heinä jäi pakkaamatta, ja sekös harmitti matkalaista. Mutta vasta seuraavan sateen tullessa aavikolle se saattoi noutaa omansa, jos nyt ylipäättään muisti tätä. Kerran kävi niin, että yksi siemen jäi aavikolle. Se lepäsi hiekassa pitkän aikaa kuin nukkuen. Se mietiskeli. Jos se tahtoi jäädä henkiin, sen olisi pian kasvatettava itselleen juuri. Mutta toisaalta se voisi odotella seuraavaa sadekautta. Olisi vain olemassa se riski, että jos ei ollut juurta sitomassa maahan, voisi tuuli heittää minne tahansa. Niinpä siemen, hartaasti asiaa pohdiskeltuaan, työnsi hennon juuren alun hiekkaan toivoen hartaasti sadetta. Viaton ja puhdas taimi nousi kainosti hiekan alta ja ojensi nuppunsa aurinkoa kohti. Se levitti vasta puhjenneet lehtensä ja imi valoa itseensä. Se ei kuitenkaan heti paljastanut kukkaansa vaan valmisti sitä kaikessa rauhassa nukkaisten lehtien suojassa. Se valmisti värin ja antoi sen levitä lehdille. Sillä kukka se oli, ja vieläpä ruusu. Ruusu kallisteli itseään aina kohti valoa, sillä ruusut, kuten useat kukat, ovat valon lapsia. Pimeän tullen ne sulkeutuvat lehtiensä suojaan, mutta aamunkoiton ensi hetkellä avaavat taas terälehtensä, jotta kaste kaunistaisi niiden hentoja kasvoja. Ruusu varttui pitkäksi ja kauniiksi. Se kasvatti itselleen muutaman piikin ja alkoi tyvestä työntää toista kukkaa. Ruusulla oli kunnianhimoinen päämäärä: se tahtoi tulla pensaaksi. Se työnsi juurensa yhä syvemmälle hiekkaan ja imi maasta senkin vähän kosteuden, mitä siellä oli. Se ei lainkaan ajatellut, että saattaisi tulevaisuudessa tarvita lisää ravintoa: se ajatteli ainoastaan, että tahtoi mahdollisimman pian kukkia ja kukoistaa. ”Minä olen ruusujen kuningatar”, ruusu sanoi kainostelematta ja paransi hiukan ryhtiään, ”eikä minua voi kuivuus tai tuuli kukistaa. Minä olen mahtavin.” Mutta juuri silloin pieni tuulenpuuska ravisutti sen lehtiä ja sai sen hytisemään. Ruusu ei kuitenkaan myöntänyt itselleen, ettei pitänyt tuulesta. Se oli hyvin ylpeä ruusu. Ruusu kasvoi yhä ja oli nyt pieni pensas. Osa sen lehdistä alkoi nahistua jatkuvassa kuivuudessa, mutta yhä vain se elätteli toivetta, että kasvaisi suuremmaksi ja mahtavammaksi. Niinpä se työnsi hiukan lisää haaroja siroista varsistaan ja vielä muutaman piikin lisää, jotta voisi tarpeen tullen näyttää tunkeilijalle, joka ei uskonut sen mahtiin. Ja se työnsi juurensa yhä syvemmälle hiekkaan ja imi yhä lisää kosteutta itseensä. Ja ruusussa tämä kosteus muuttui kasvuksi ja punaisiksi kukinnoiksi, joita kukaan ei ollut ihailemassa. Aika kului. Kun ruusu oli kukkeimmillaan, sattui ohi ratsastamaan kamelilla yksinäinen kerjäläinen. Kerjäläinen pysähtyi hetkeksi ihastelemaan tätä ainoata kaunistusta loputtomassa hiekan ja tuulen valtakunnassa. Ruusu käänsi kukkansa tulijaa kohti. ”Hei”, sanoi kerjäläinen. Hän laskeutui ratsunsa selästä ja lähestyi ruusua. Ruusua ei ollut koskaan puhuteltu, joten se sulkeutui ujosti lehtiensä suojaan. Mutta koska se oli myös hyvin ylpeä, se pian tuli takaisin esille ja näytteli piikkejään tunkeilijalle. ”Minä olen ruusujen kuningatar. Olen ainoa laatuani ja kaunein koko maailmassa”, se sanoi kummallisella äänellä. Ja kaikki sen kukinnot yhtyivät sanaan ja nyökyttelivät: kyllä, tämä oli ruusujen kuningatar. Kerjäläinen vain asteli lähemmäs kuin ei olisi kuullutkaan ja kosketti karkealla kädellään hentoja lehtiä. Ruusu värähti. Se ajatteli olevansa hyvin hieno eikä tuollaisen ala-arvoisen kulkurin tulisi koskettaa sitä muussa tarkoituksessa kuin auttaakseen tai palvellakseen. Niin juuri, jokaisella kuningattarella tuli olla

palvelija, ja tässähän oli oiva ehdokas suoraan ruusun edessä. Ruusu ei hetkeäkään epäillyt, etteikö ihminen voisi olla ruusukuningattaren alamainen. ”Ruusu on niin kaunis”, kerjäläinen sanoi kuin itsekseen ja kohotti toisen kätensä taittaakseen pensaasta yhden kukan. Mutta silloin ruusu puhkesi puhumaan majesteettillisella äänellä. ”Enkö olekin? Minä, kuten jo aikaisemmin kerroin, olen ruusujen kuningatar ja ruusujen ruusu; minä olen valon lapsi ja täten siis itsensä Auringon lapsi. Valo näkyy minussa kauneutena ja mahtavuutena”, ruusu sanoi kohottaen kukkansa kohti taivasta näyttääkseen, että todella oli Auringosta lähtöisin. Silloin kerjäläinen oivalsi, ettei tämä ruusu ollut mikään tavallinen ruusu. Kunnioittavasti hän laski kätensä alas ja kumarsi hiukan. Hän nousi ja asteli kamelinsa luokse, heitti toisen jalkansa sen selän yli. Ruusu ymmärsi, että matkalainen oli lähdössä ja huusi: ”Minä olen ruusujen ruusu! Jos joskus näette toisen ruusun, hän on minun lapseni siinä missä minä Auringon, mutta minä olen suoraan Auringosta! Haluatteko ottaa jotakin muistoksi minusta, jotta aina muistaisitte, että olette tavanneet minut, ruusujen vaatimattoman valtiattaren?” Se melkein itsekkin uskoi, mitä huusi, niin vakaa ja mahtipontinen oli sen äänensävy. Kerjäläinen pysähtyi kesken liikkeensä ja tuijotti pitkään punaista kukkaa, joka ylpeänä keinui lempeän tuulenvirrin tahdissa. Kulkuri ei tohtinut taittaa pensaasta yhtä kukkaa, sillä se oli niin kaunis. Kerjäläinen tiesi olevansa köyhä ja ruma, mutta kukka oli kaunis. Köyhänä hän ei siis tohtinut taittaa yhtä oksansuortuvaa itselleen vaan jätti sen paikoilleen. Yksikin taitettu oksa olisi turmellut täydellisen koskemattomuuden. Ruusu oli koskematon ja ylhäinen yksinäisyydessään. Ehkä se siksi niin kovasti liikutti katselijan mieltä. Tuskin se koskaan ennen oli tavannut ketään. ”Minä en koskaan voi unohtaa teitä”, kerjäläinen sanoi täydestä sydämestään ja nousi nyt kunnolla ratsaille. Ruusu ylpistyi tästä kovasti ja esitteli jokaisen kukkansa ja piikkinsä kamelille ja tämän ratsastajalle, ennen kuin sitten tuli aika sanoa hyvästit. Se halusi varmistaa, ettei kerjäläinen todella unohtaisi sitä, ei ikinä. ”Kas niin, minun täytyy nyt jatkaa matkaa. Pitäkää itsestänne huoli, sillä minä palaan vielä joskus tälle paikalle, ja jos ette enää ole – kasvamassa tässä – niin minä vietän muistoksenne monta hiljaista hetkeä. Älkää tekään unohtako minua”, kerjäläinen sanoi luoden viime silmäyksen hämärässä erottuvaan pensaan siluettiin. ”Mikä vaara minua uhkasi? Olen kestänyt kuivuuden, hiekkamyrskyt ja tarpeen tullen minä pedonkin voittaisin kynsilläni”, ruusu sanoi ja heilutteli piikkejään uhkaavasti, ”sillä ruusuista mahtavimman kauneutta pelkäävät kaikki.” Ja kaikki muut kukat nyökyttivät vahvistaakseen sanoman. Sitten kerjäläinen heilautti kättään ja lähti ratsastamaan verenpunaiseen auringonlaskuun. Ruusu kasvoi ja varttui yhä. Se oli varma, että jos se oikein kovasti yrittäisi, siitä voisi tulla puun mittainen. Puut olivat niin korkeita, mahtavia ja ylhäisiä. Ruusu oli täysin varma, että oli Auringosta peräisin, vaikkakaan se ei halunnut myöntää itselleen, ettei edes siementä ollut siitä olemassa kun Auringosta syntyivät muut planeetat. Jos kerran Aurinko oli niin mahtava, kaunis ja suuri, niin silloin täytyi sen lapsenkin voida tulla yhtä mahtavaksi, kauniiksi ja suureksi. Ja ruusu pinnisti juurensa vielä hiukan syvemmälle ja kasvatti vielä muutaman oksanhaaran lisää. Yöt ja päivät vuorottelivat. Dyynit vaihtelivat tuulen mukana paikkaa, mutta ruusu oli juurtunut aavikolle. Kosteus tiivistyi pilviksi ylhäällä, ja eräänä yönä sitten satoi. Elämä hiippaili pilven mukana eräälle dyynille ja levitti vihreän mattonsa sille. Mutta tänä aikana ruusu nukkui tietämättä, että sen todellinen äiti oli hyvin lähellä. Aamunkoitteessa oli elämän aika taas pakata kassinsa ja lähteä. Mutta viereisellä dyynillä pisti silmään jokin täydellinen ja punainen. Elämä oli sattunut huomaamaan ruusupensaasensa, joka kuvitteli olevansa ruusujen kuningatar. Sen näki jo sen olemuksesta ja ryhdistä, sen nukkuessakin. Elämä ei osannut kaivata sellaista kasvia vaan päätti jättää sen oman onnensa nojaan. Kukaan ei voinut hallita toista, vaikka ihmiset niin itselleen uskottelivat. Heillä oli presidenttejä ja kuninkaita. Mutta lopultakin jokainen ihminen toimi oman tahtonsa

mukaan. Tämä ruusu oli niin oman tahtonsa mukainen, että oli juurtunut sille epäluonnollisimpaan paikkaan, aavikolle. Elämä oli ajatellut pelastaa sen ottamalla mukaansa ja istuttamalla johonkin kauniiseen puutarhaan, missä se saisi riittävästi huomiota ja rakkautta muilta, mutta nähdessään sen tahtovan olla kuningatar päätteli, että se luultavasti kuolisi kateudesta ennen pitkää; puutarhassa kaikki kasvit saivat tasan yhtä paljon hellyyttä ja huolenpitoa osakseen, mutta kuningattarien tuli saada enemmän ja heidän tuli olla muita parempia ja kauniimpia – eikä sellainen ollut luonnon laki, se oli ihmisten laki. Ehkä näin oli parempi, elämä päätteli, otti vihreän mattonsa kainaloonsa ja liukui tuulen mukana pois. Ruusu jatkoi varttumistaan, ja yhä useammat sen lehdet nahistuivat ja putosivat pois. Mutta yhä se pinnisti voimansa äärimmilleen ja kukki aina mahdollisuuden tullen. Oli niin yksinäistä. Sillä oli vain oma itsensä ja dyynit, jotka alituisen vaihtelivat paikkaa. Mutta dyynit olivat vihamielisiä ja vaitonaisia - kerrankin yksi oli meinannut hukuttaa ruusun alleen, mutta viime hetkessä tuuli oli puuttunut peliin ja huitaissut dyynin muualle, sillä se ihaili ruusua kovasti. ”Minä olen kaunein”, ruusu sanoi koruttomasti, ”ja minä olen vaarallinen. Mutta missään ei ole vaaraa, jonka vois voittaa todistaakseni ylhäisen syntyperäni. Voi, toivon, että pian vaara kohtaa minua ja että pääsen iskemään siihen kynteni!” Tietämättä miten hirmuista asiaa toivoi, ruusu sulki kaikki kukkansa nuppuun ja vaipui lepoon. Kun vaara lähestyisi, se alkaisi kukoistaa ja voimainsa huipussa kukistaisi vihollisen. Sen ylpeys kasvoi päivä päivältä: näinkin pitkälle se oli selvinnyt avuitta. Ja se unohti kokonaan kerjäläisen, joka oli pyytänyt ruusua sulkemaan hänet sydämeensä. Kului aikaa ja ruusu laihtui ja nahistui, mutta se oli horroksessa eikä täten huomannut asiaa. Yhtenä yönä tuuli oli erityisen pahalla päällä ja se viskeli hiekkaa kaikkialle ja puhalteli huolella rakentamiaan mäkiä kumoon. Ruusunkin päälle joutui hiekkaa, ja niinpä se nahistui vielä vähän. Ennen niin auringonlaskun sävyiset terälehdet olivat rusehtavat ja ryppyiset, piikit pehmenneet ja vääntyneet. Ryhti oli huono ja lehdet riippuivat henkensä kaupalla varsissa, mutta ruusu vain oli horroksessa ja odotti. Ruusu havahtui aamun sarastaessa, kun joku kähisi sen juurella. Se avasi kukkansa, mutta huomasi sen yllättävän vaikeaksi. Oliko se ollut unten mailla liian pitkään, vai mistä tämä sitten johtui? Se katsoi kauhistuneena riippuvia lehtiään ja ennen niin notkeita varsia, jotka nyt kuluttivat kaikki voimansa ainoastaan pystyssä pysymiseen. Ja se kauhistui vielä enemmän, että joku oli todistamassa sen alennustilaa. ”Oi, suokaa anteeksi, olen tänään niin ryppyinen”, ruusu sanoi anteeksipyytävään sävyyn. ”En ole ehtinyt ehostautua ja panna itseäni kauneimmilleni – olen hiukan unenpöpperöinen – ” Se haukotteli makeasti ja katsahti edessään makaavaan ihmiseen. Ihminen näytti näivettyneeltä ja surkealta – huonosti ravitulta. Jokin liikahti ruusun mielessä, mutta se ei muistanut. ”Ruusujen kuningatar”, matkalainen pihisi ja taivutti niskaansa johonkin kumarruksen tapaiseen, ”minä – olen – palannut...” Silloin ruusu muisti ja noloissaan vaikenä. Se oli kokonaan unohtanut kerjäläisen, joka oli sulkenut sen sydämeensä. Ruusu kavahti tuota surkeaa näkyä, muttei voinut ymmärtää, miksi. Se ei ollut kuullutkaan tunteesta nimeltä myötätunto. Jos on liian kauan liian yksin, voi unohtaa ja alkaa rakastaa vain itseään. Mutta ruusu oli jopa itseltään salaa kaivannut tätä ainoata tuttavuutta, joka sillä oli. Ja nyt tämä ikävä täytti ruusun kokonaan ja sai sen vielä surkeamman näköiseksi, jos mahdollista. Hyvin ylpeä kukka se lopultakin oli eikä osoittanut ikäväänsä sanoin. ”Tervehdin teitä, palvelijani”, se sanoi ja sai huomata, kuinka vaikealta puhuminen nyt tuntui. Kerjäläinen vain yritti hymyillä ja sanoa jotakin, mutta ruusu ei kuullut. Ehkä se ei halunnutkaan kuulla. ”Minä – olen – Auringosta”, se sanoi itseään toistaen. Kerjäläinen nyökkäsi. Hän kohotti kätensä ruusua kohti anelevasti ja osoitti kauemmas, missä hänen kamelinsa makasi pulikuolleena ja yhtä surkean ja laihan näköisenä. ”Minä elän yhä. Olen voittanut vaarat”, se sanoi riemukkaasti kun tajusi, mistä oli

kyse. Eikö se, että se oli selvinnyt näin pitkälle, todistanut sen paremmuutta? Riemuissaan ruusu jopa unohti hetkeksi ulkonäkönsä. ”Lupasin palata, ja niin tosiaan palasin”, kerjäläinen sanoi vaivalloisesti, ”te näytätte yhä kukkivan ja olevan kunnossa... tulen muistamaan teidät aina, tästäkin lähtien... mutta nyt minun... täytyy mennä kamelini luo. Se on – hyvin... nälkäinen, ja pelkään... että se ei selviä... jos... en ruoki sitä... jotenkin... mutta miten? Enkä minä itsekään selviä...” Ruusu kuunteli tätä vuodatusta ymmällään. Eikö toinen ollutkaan tullut palvelemaan sitä ja ihailemaan, ylistämään sen kauneutta? Hiukan loukkaantuneena se sulkeutui kuoreensa ja vaikenä. Mutta kerjäläisen sanat jäivät kaiheartamaan sen mieltä. Kerjäläinen oli ainoa, joka oli koskaan todistanut ruusun kauneutta. Hän oli myös ainoa, joka oli koskaan ylistänyt sitä. Entä, jos häntä ei enää olisi? Olisiko sitten ketään, joka välittäisi? Eihän äiti elämäkään ollut ottanut ruusua mukaansa, vaikka niin monta kertaa oli aavikolla ruusun itämisen jälkeen käynytkin. Tuuli vain ihaili ruusua, mutta rakastiko se tätä todella? Kerjäläisestä ruusu tiesi varmuudella, että hän rakasti tuota ylvästä kukkaa. Jos kerjäläistä ei olisi, ei olisi ketään. Ruusu tiesi sisimmässään, mitä sen tulisi tehdä. Sen tulisi antaa itsensä kamelin ja kerjäläisen hyväksi, antaa niiden syödä itsensä. Se muuttuisi kerjäläisen voimaksi ja kamelin elämäksi. Sitten sitä ei enää olisi, mutta kerjäläinen muistaisi sen jalouden varmasti koko ikänsä. Ja hän kertoisi muille tästä ihmeellisestä kukasta, joka oli pelastanut hänen henkensä, ja sitten hän tulisi viettämään tälle paikalle hiljaisia hetkiä ruusun muistoksi. Jos taas kerjäläistä ei olisi, ruusu saattaisi jatkaa hallintokauttaan kukkien valtiattarena ja yrittää saavuttaa päämääränsä. Mutta tässä kunnossa se tuntui mahdottomalta. Näissä mietteissä ruusu vaikenä ja sulkeutui itseensä. Se ei osannut päättää. Näin kului monta tuskallista hetkeä, ja Aurinko nousi keinulaudalla ylemmäs ja ylemmäs. Ruusu itkikin hieman. Sillä oli tukala olo. Sen kukat kuivuivat ja kyynelät imeytyivät hiekkaan. Se ei kerrankin tiennyt, mitä tehdä. Ja niinpä se itki hiukan lisää. Lopulta tuuli päätti ruusun puolesta. Se henkäisi hennosti, mutta tämä riitti napsaisemaan poikki ruusun kuivuneen varren. Hiekkaa valui kukkien päälle. Ruusu tunsu tukehtuvansa. Sen ennen kauniit terälehdet putosivat hiekkaan ja upposivat sen syövereihin. Sen suonissa virrannut neste valui hiekkaan. Sen ajatukset mustenivat ja sumenivat. Kerjäläinen raahautui kukan luokse ja otti sen varovasti kämmenelleen. Ruusu raotti hiukan viimeistä terälehteään ja vilkaisi kerjäläistä, joka näytti huolestuneelta. Kukka oli ymmällään: jos oli itsekkin niin pahassa tilanteessa, kuinka silloin saattoi olla huolissaan jostakusta toisesta samaan aikaan? ”Minä selviän kyllä”, ruusu sanoi heikosti ja heilautti vääntynyttä piikkiään, joka putosi hiekkaan. Kaikki muut kukat maassa nyökyttivät vähän. ”Minä olen – Auringosta – ja – minä tulen aina olemaan tässä...” Jokin sanoi ruusulle, että sen aika alkoi olla ohi. Oli enää yksi asia, mitä se saattoi tehdä. Silloin Aurinko kirkasti kasvonsa kuihtuvalle kukalle ja valaisi sen. Se oli nyt kultaa ja valoa. Kerjäläinen piteli yhä ruusua hellästi ja yritti sanoa jotakin, mutta ääntä ei kuulunut. Ruusu ymmärsi kaiken uudessa kirkkaassa valossa. ”Minä muutun kamelinne elämäksi ja teidän voimaksenne, hyvä herra”, se sanoi raskaasti, ”ja sillä teolla todistan, että olen Auringosta – että olen – mutta enhän minä ole...” Kerjäläinen sai viimein äänensä kuuluville. ”Te säilytte aina... minun muistoissani... ja elätte siellä, te elätte aina meissä”, kerjäläinen sanoi ja kohotti kukan hiukan paremmin valoon. Sitten kuului hiljainen ”raks”, kun kameli alkoi jauhaa pensasta. Ruusu valitti hiljaa. Se vilkaisi vielä kerran kerjäläiseen. Mutta kerjäläinen oli keskittynyt kameliinsa ja tämän ateriointiin. Kameli oli silminnähden voimistuneemman näköinen: se jaksoi jo nostaa päänsä ylös hiekasta ja katsella ympärilleen. Ruusu katosi kamelin ja kerjäläisen suihin. Yksi sen terälehdistä oli vielä maassa. Aurinko kärvensi sen rusehtavaksi ja käppyräiseksi. Terälehti heilahti kuin hyvästiksi. Sitten kerjäläinen nousi, seisoi pitkään hiljaa katsellen kohtaa, jossa ruusu oli seissyt ja tarttui sitten

kamelinsa ohjaksiin. ”Minä, kuten jo aikaisemmin kerroin, olen ruusujen kuningatar ja ruusujen ruusu; minä olen valon lapsi ja täten siis itsensä Auringon lapsi. Valo näkyy minussa kauneutena ja mahtavuutena”, kaikui ääni menneisyydestä. ”Auringosta kaikki ovat lopultakin lähtöisin”, kerjäläinen sanoi hiljaa, ”luonto kaikkine kasveineen, valo ja lämpö – kaikki. Ilman Aurinkoa ei olisi mitään. Ilman ruusua ei olisi mitään.” Näin sanoessaan kerjäläinen ajatteli, että oikeastaan ruusu oli puhunut totta. Sitten hän auttoi kamelinsa pystyyn, tuki itsensä sitä vasten, ja yhdessä nuo kaksi lähtivät ontumaan kohti aavikon reunaa ruusu sisällään. Aavikolle ei näyttänyt jääneen mitään. Mutta yksi ruusun kyynelistä otti siemenen muodon ja hiekka sulki sen sisäänsä, niin että paikka näytti tyhjältä ja autiolta vailla mitään elollista. Aavikolla ei ollut muuta kuin tyhjyys ja hiekka. Auringon kultainen kiekko taivaalla ja nouseva kuu – pari keinulaudalla, valo ja pimeys vuorottelivat. Tuuli temmelsi hiekassa ja pyöritteli sitä läpinäkyvällä sormellaan. Se nosti hiekkaa kämmenelleen ja puhalsi sen sitten takaisin maahan. Mikään muu ei liikkunut. Tällainen aavikko oli ollut aina ja tällainen se olisi ikuisesti. Kerran kävi niin, että yksi siemen jäi aavikolle. Se lepäsi hiekassa pitkän aikaa kuin nukkuen. Se mietiskeli. Jos se tahtoi jäädä henkiin, sen olisi pian kasvatettava itselleen juuri. Mutta toisaalta se voisi odotella seuraavaa sadekautta. Olisi vain olemassa se riski, että jos ei ollut juurta sitomassa maahan, voisi tuuli heittää minne tahansa. Niinpä siemen, hartaasti asiaa pohdiskeltuaan, työnsi hennon juuren alun hiekkaan toivoen hartaasti sadetta. Ruusu, kyynelistä lähtöisin, tahtoi tulla suurimmaksi ja kauneimmaksi ruusupensaaksi koko maailmassa. Niinpä se työnsi juurensa syvälle hiekkaan ja imi sen vähän kosteuden, mitä hiekassa oli ajattelemta lainkaan, että saattaisi tulevaisuuden kannalta olla järkevää säästää hiukan nestettä niiksi ajoiksi. Mutta päämäärä sillä oli mielessään. Ja ruusu varttui kauniiksi ja pitkäksi. Se kohotti itsensä valoa kohti ja henkäisi: ”Minä olen niin kaunis, että olen varmasti Auringosta lähtöisin... - - - ”Yksi ruusu on kasvanut laaksossa ja se kauniisti kukoistaa. Yksi kulkijapoika on nähnyt sen eikä voi sitä unhoittaa. Ja kyllä hän olisi sen poiminut ja painanut povelleen, mutta köyhänä ei ole tohtinut, vaan on jättänyt paikoilleen.”